

El síndrome del superviviente

Tot i que encara falten tres hores perquè el recepcionista de l'hotel faci la trucada convinguda, l'Ernest ja està despert. No es pren la molèstia de mirar el rellotge perquè sap perfectament quina hora és, de manera que opta per canviar de postura i intentar reprendre el son. Cinc minuts després, decideix rendir-se davant l'evidència i s'encamina cap a la dutxa arrossegant els peus. Al sortir-ne, mira per primer cop el rellotge i se li dibuixa un somriure trist als llavis. Tot i haver tardat més a dutxar-se deliberadament, no pot evitar pensar que a aquella hora l'estaria rentant a ella, reflexionant sobre si valdria la pena maquillar-la o no. Sovint es pregunta quin sentit té esmerçar més temps en fer-ho, si ni tan sols ella mateixa pot apreciar-ho, però la majoria de les vegades acabava cedint. Li agradaria creure que ho fa per recordar-la tal i com era abans de l'accident, però en el fons sap que només la maquilla amb l'esperança de dissimular-li, ni que sigui una mica, aquella expressió d'indiferència permanent.

De sobte, l'Ernest sacseja el cap i murmura alguna cosa entre dents. S'ha fet a si mateix la promesa de que avui no hi pensarà i no es pot dir que hagi començat bé el dia. S'aixeca del llit, - no recorda haver-s'hi assentat- i comença a vestir-se. Samarreta de màniga curta, banyador i xanquetes. De camí cap a la porta agafa la cartera i les ulleres de sol, però deixa el mòbil amb una estranya mescla d'aprensíó i alegria.

Quan arriba a la platja s'adona que s'ha deixat la tovallola, però no s'hi capfica gaire. Li convé caminar, o això diu el metge, i així evitarà la temptació de tornar enrere i anar al bar a fer el cafè. A aquella hora tota la costa és un formiguer de gent obsessionada per la seva salut, de manera que aviat es retira a jeure en una cala apartada, deixant pas a una munió de joves amb una actitud tan desmenjada, que no enganyen a ningú. El bram de les onades al trencar contra les roques li crida l'atenció, i gairebé sense adonar-se'n, l'Ernest es deixa hipnotitzar per aquella dansa eterna i reiterant. Ell mai ha estat un gran apassionat de la natura, però el mar és diferent, a ella li encantava. De fet, si un es parava a pensar-hi, els moments més transcendents de les seves vides els havien viscut davant del mar. Encara recordava la seva insistència, sovint dolça, a vegades ferotge, per casar-se en una platja que ara amb ell li sembla paradisiaca. I la lluna de mel, i els 10 anys de casats... i és clar, l'accident també. Una parada cardíaca en el pitjor moment, com ella s'enfonsava a pes de plom amb la cara contreta i els ulls esbatanats, el salvament espectacular del socorrista davant l'estupor inadmissible de l'Ernest, els angoixosos minuts que l'ambulància tardà en arribar, com els metges li explicaven que la falta d'oxigen li havia causat una paràlisi cerebral irreversible... Tots els records se l'hi succeeixen sense previ avís, deixant-lo fet un mar de llàgrimes.

De tornada a l'hotel, l'Ernest pensa que ha estat un error marxar sol de cap de setmana i deixar-la amb els seus pares. Tothom li diu que necessita unes vacances, però el que no saben es que ell ja se'n va agafar unes de mig minut un dia, i no ho s'ho pot tornar a permetre. De sobte, sacseja el cap i remuga alguna cosa. Per aquí no anirà enlloc. Ha arribat l'hora de canviar, es diu. Potser l'any que ve s'hauria de fer socorrista...